

[Bjerg.]

ning, som under visse forhold kan blive nødvendig. Som den højtærede landbrugsminister sagde, drejer det sig om en bemyndigelseslov, hvis benyttelse i heldigste tilfælde kan undgås, hvis der ad frivillighedens vej kommer tilstrækkeligt gavntræ frem.

Der er forskellige forhold indenfor skovbruget, som jeg gerne vil gøre et par bemærkninger om. Det er jo sådan, at vi endnu har rene skovbrug, men i de allerfleste tilfælde er der vel nok tale om kombinerede brug. Under landbrugskrisen i 30'erne blev de private skove, hvor en sådan kombination var tilstede, meget stærkt udnyttet, og hvis der nu bliver pligthugst og der skal hugges yderligere i disse skove, bliver der tale om ikke en indkomst-, men en formueforskydning. Jeg ved, at den højtærede landbrugsminister har sin opmærksomhed henvendt på dette problem, og at der muligvis i skattemæssig henseende vil kunne gives nogen lettelse.

Medens jeg omtaler de private skove, kan jeg ikke tilbageholde en anden bemærkning. Jeg ser, at hr. Oluf Pedersen i folketinget bemærkede, at statsskovene havde forøget deres hugst i 1948—49 med 10 pct. i forhold til førkrigstiden, medens de andre skove havde forøget den med 25 pct. Jeg håber, at den højtærede landbrugsminister har opmærksomheden henvendt på dette forhold. Det var jo rimeligt, om statsskovene ydede et lige så stort bidrag som de private skove. Og hvad der gælder statsskovene, tror jeg også gælder de skove, man måske kan kalde kommunale. Der er mange byer, som er skovejere, og det er i hvert tilfælde mit indtryk, at i statsskovene og de kommunale skove er hugsten ikke udnyttet så stærkt som i de private skove.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

Foss: Det foreliggende lovforslag er jo fremgået af et politisk forlig. Det er vedtaget i folketinget, og mit parti vil også stemme for det her i landstinget, selvom mange af os ikke gør det med synderlig glæde.

Jeg vil gerne have lov til at gøre et par bemærkninger om mine betænkeligheder. Den højtærede landbrugsminister har i folketinget udtalt, at han ikke har ment det nødvendigt at foretage ekspropriation af skove eller plantager, men kun at påligne pligthugst. Udtalelsen kunne tyde på, at det spørgsmål har strejft den højtærede landbrugsministers tanker, om det forelig-

gende lovforslag ikke er et forslag til en slags ekspropriationslov.

Jeg vil gerne indskyde den bemærkning, at under krigsforhold må man jo finde sig i en hel del lovgivning, som sætter sig ud over de almindelige principper, der må være gældende under normale forhold. Vi er ganske bestemt ikke i en krigssituation i dag, selvom de økonomiske forhold i verden er stærkt præget af frygten for krig, men siden 1939 er vi i den grad blevet vænnet til en krigslovgivning, at et forslag som det foreliggende ikke vækker nogen synderlig opsigt.

Det, som i særlig grad præger dette lovforslag, er bemyndigelsen til at påbyde tvangsaflevering. En tilsvarende tvangsaflevering har vi i dag mig bekendt ikke hjemmel for i nogen anden lov endnu — der har end ikke været tale om tvangsaflevering af huder —, men vi får det jo i den kornlov, som er på trapperne, og som også er et resultat af det politiske kompromis. Forsåvidt det drejer sig om aflevering af brødkorn, er loven en nødvendighed for at sikre befolkningen brød, og dette spørgsmål er af så afgørende betydning, at det må berettigte staten til at ekspropriere kornet. I det kornlovsforslag, som er fremsat i folketinget, er der også tale om en eventuel tvangsaflevering af korn til mindre landbrugere, men om dette overhovedet lader sig gøre under forholdsvise normale forhold, skal jeg ikke diskutere ved denne lejlighed, bortset fra, at jeg gerne vil gøre den bemærkning, at en lov om tvangsaflevering efter min mening kun bør vedtages for livsnødvendige varer, der ikke kan fremskaffes på anden måde.

Dette synspunkt er også grundlaget for det foreliggende lovforslag, som i stk. 2 i § 1 siger, at loven først skal træde i kraft, når „en forøgelse af den indenlandske produktion af gavntræ er påkrævet for opretholdelse af landets forsyning med tømmer, brædder og andre effekter af gavntræ“.

Da langt den største del af landets forbrug af træ importeres, må jeg gå ud fra, at loven først kan blive effektiv, når det viser sig, at vi ikke kan få det nødvendige træ fra udlandet, hvilket formentlig først vil ske, når vi ikke har tilstrækkelig valuta til at foretage denne import. Jeg håber, at vi aldrig kommer i en sådan situation, at vi ikke kan skaffe os valuta til de nødvendige indkøb.

Hvis lovforslaget havde været motiveret med hensynet til at spare udenlandsk valuta, er jeg meget i tvivl om, om jeg havde